

Jsou naši mladí parchanti? Jsou důchodci nepřející pakáží?

Nemám ráda důchodce, tedy nemám ráda to pojmenování, je jaksi hanlivé. Jediné, kdy se neštítím ho použít je tramvaj a jiné dopravní prostředky. Nesnáším důchodce v tramvaji a jsem si jista, že tam nepatří. Měli by se vypravovat zvláštní soupravy jen pro ně. Ať se tam těma hůlčičkama klidně pomlátí a pouštějí se na střídačku sednout. Je nehoráznost, že musíme trpět jejich neohrabané manévry. Na zastávce tiše podřimují klátící se ze strany na stranu podle toho kam fouká vítr. Jakmile ale tramvaj dojíždí do zastávky, jako by si něco píchli. Okamžitě se nahnou na místo nástupu (nutno uznat, že to mají v malíčku, protože vždycky přesně vědí, kde budou přistaveny dveře) a rychlostí blesku se tlačí dovnitř. Ty jejich hůlky a berle se v mžiku změny na zbraně, kterými odhání případné další nastupující. Ve voze uloví místo jako první a běda jak ne. To se pak dozvídáte, že jste hulvát, když nepustíte starého člověka sednout, že se v životě nasedíte ještě dostak přeci vypadni spratku a pusť starou paní!

Jakmile se usadí, buď se změny v opět tiše podřimující tvory těsně nad hrobem nebo je ještě jedna varianta, totiž že se usadí a vedle nich nedej bože sedí další stará paní. Kde se to v nich bere, ta neoblomná touha povídat si v dopravních prostředcích? Je úplně jedno, jestli se znají nebo ne, ale musejí si prostě sdělit, kde jsou levnější rajčata a jak je v metru někdo nepustil sednout, tak museli chudáčci malí stát. Jenže ty klouby už bolí a doktor je poslal..... bla bla bla blááá. Kdyby je tak moc boleli, určitě by se bez berlí nevyškrábali do příkrých schodů tramvají. A jak vím o čem si povídají? Ne, nejsem neslušná a neposlouchám cizí hovory. Ono se to jednoduše nedá přeslechnout, jejich skuhrající hlasy se mi zarývají do morku kostí jak šíleně křičí - hlouchouni jedni.

Když jsem byla mladší, lidé byli slušní a uctívají ke stáří. To dneska je jiná doba, člověk aby se pomalu doprošoval o trošku ohledu. Jsem špatná na nohy, bez berlí už neudělám ani krok. Cestování po Praze je pro mě přímo utrpení. Všude schody, spoustu lidí a všichni spěchají, takže si mezi nimi připadám jako zamrzlá. Často do mě někdo vrazí, protože pospíchá bůh ví kam a já pak vrávorám a bojím se, že další cestu nepřežiju. Nejhorší jsou nástupy do tramvají, ach ty schody. Jenže abych se tam dostala, jezdím totiž domů od doktora dlouhou trasu, musím napřít všechny svoje síly a vyškrábat se nahoru. Nevydržím už dlouho stát, takže si potřebuji sednout. Jenže víte vy kolik míst má tramvaj pro starší lidi? Žalostně málo, když neurvu jedno z těch pár červených sedátek se zeleným křížkem, jsem namydlená. Za chvíli se mi začne točit hlava, bolest od nohou vystřeluje až do hlavy. Musím si sednout. Nejde to jinak. Jenže kdo vás dneska pustí? A když už se osmělíte zeptat, většinou dělají, že vás neslyší. To jednoho vytočí. Proto je bohužel nejlepším východiskem narvat se nahoru jako první a obsadit nějaké to sedátko. Nehodlám totiž kvůli bezohlednosti ostatních zhebnout v tramvaji, chci skonat tiše v pohodlí domova. Občas si říkám, že by měli dopravci udělat soupravy jen pro mladé, ať se tam tou svojí neurvalostí klidně pobijou. Já si chci v klidu sednout a popovídat si o životě, vždyť kolik času mi ještě může zbývat?